

**CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE**

18 martie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte - Nadejda Toma,

Judecători - Anatolie Țurcan și Elena Cobzac,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Stănilă Elena în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 12 noiembrie 2019, în cauza penală în privința lui

*Samoilă Dmitri xxxx, născut la xx xx xxxx,
originar și domiciliat xxxx xxxx.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 27.06.2019 - 30.09.2019;

Instanță de apel: 17.10.2019 - 12.11.2019;

Instanță de recurs: 13.01.2020 - 18.03.2020.

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Cahul, sediul Central din 30 septembrie 2019, Samoilă Dmitri a fost condamnat în baza art.264¹ alin.(4) Cod penal, la 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul statului cheltuieli de judecată în mărime de 23,24 lei, suportate în cadrul urmăririi penale.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a reținut că, Samoilă Dmitri, fără a deține permis de conducere, ignorând prevederile art.19 alin.(2) al Legii privind siguranța traficului rutier nr.131 din 07.06.2007, conform căruia *pe drumurile publice pot conduce autovehicule numai persoanele care posedă permis de conducere de categoria sau subcategoria corespunzătoare autovehiculului ori dovada înlocuitoare, cu drept de circulație, a permisului;* ignorând prevederile art.33 alin.(3) lit. a) al Legii nr.131 din 07.06.2007, conform căreia era obligat să respecte Regulamentul circulației rutiere (RCR); ignorând prevederile pct.10 subpct.2) lit. a) al RCR, aprobat prin HG nr.357 din 13.05.2009, conform cărora, trebuia să posede permisul de conducere perfectat pe

numele său, valabil pentru categoria (subcategoria) din care face parte autovehiculul condus; ignorând prevederile pct.14 lit. a) al RCR, conform cărora, îi era interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate; fiind în stare de ebrietate, intenționat a condus mijlocul de transport de marca/model ”VAZ 2109”, cu n/î xxxx, pe drumul public din s. Ursoaia, până la 10.04.2019 în jurul orei 20⁴⁵, când a fost stopat de către angajații Batalionului de Patrulare „Sud” al INP al IGP al MAI, și, fiind supus procedurii de testare alcoolscoptică cu aparatul „Drager 6810”, s-a stabilit concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat de acesta egală cu 0,67mg/l, concentrație care în conformitate cu prevederile art.134¹² alin.(3) Cod penal, corespunde stării de ebrietate alcoolice cu grad avansat.

3. La 01.10.2019 avocatul Stănilă Elena a declara apel în numele inculpatului, care a solicitat casarea parțială a sentinței, și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care în privința lui Samoilă Dmitri să fie aplicată pedeapsa non privativă de libertate.

Apelanta a invocat că, instanța de fond a aplicat o pedeapsă prea aspră, necătând la faptul, că vinovăția a fost recunoscută integral, antecedentele penale sunt stinse, se caracterizează pozitiv, se căiește sincer de cele comise. Instanța nu a luat în considerație că există o alternativă de pedeapsă, nu a ținut cont de scopul pedepsei. Pedeapsa aplicată va influența negativ asupra inculpatului, acesta declarând în ședința de judecată că dorește să execute o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, care va fi de folos și societății.

4. Prin decizia Curții de Apel Cahul din 12 noiembrie 2019, apelul declarat a fost respins și menținută sentința atacată.

Instanța de apel a statuat asupra corectitudinii individualizării pedepsei inculpatului Samoilă Dmitri. La individualizarea și stabilirea categoriei și mărimii pedepsei în privința inculpatului, prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art.art.7, 61, 75, 76, 77 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, ce se califică ca infracțiune ușoară, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, care anterior a fost tras la răspundere penală pentru infracțiune similară, fiind condamnat prin sentința Judecătoriei Cahul, sediul Central din 19.04.2019 (f.d.39), se caracterizează pozitiv, nu se află la evidenta medicului psihiatru sau narcolog, de comportamentul acestuia până și după săvârșirea infracțiunii, de lipsa circumstanțelor agravante și atenuante, de faptul că inculpatul nu a recunoscut vinovăția, a ținut cont de scopul pedepsei penale îndreptate spre restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni de către inculpat.

La caz nu s-a constatat temei pentru aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse mai blânde, neprivative de libertate. Instanța de apel a considerat că inculpatul Samoilă D. prezintă pericol social în măsura în care ar urma să fie izolat de societate, or comportamentul său recidivant atestă, că aplicarea pedepsei în formă de muncă neremunerată în folosul comunității nu va avea efectul scontat.

Instanța de apel a considerat, că inculpatul nu și-a făcut concluziile necesare, nu și-a corijat conduita și a continuat să încalce legea penală, prejudiciind interesele societății, și în asemenea circumstanțe scopul pedepsei penale poate fi atins doar cu aplicarea unei

pedepse de o severitate sporită, cu închisoarea, care corespunde atât principiului proporționalității, cât și scopului restabilire a echității sociale prevăzut de art.61 Cod penal. Or pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și de excludere în viitorul său comportament a săvârșirii unor noi fapte infracționale.

Instanța de apel a respins argumentul apelantului privind aplicarea unei pedepsei în formă de amendă, or legea penală nu prevede o asemenea pedeapsă - sancțiunea art.264¹ alin.(4) Cod penal prevede pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore sau cu închisoare de până la 1 an. Pedeapsa cu amendă nu era prevăzută de legea penală nici la momentul săvârșirii infracțiunii de către Samoilă Dmitri, nici la momentul pronunțării sentinței de către prima instanța. Nu poate fi reținut nici argumentul recurentului, precum că pedeapsa aplicată depășește limita minimă prevăzută de lege, or instanța de judecată nu are obligația de a stabili pedeapsa la limita minimă, ci o individualizează în raport cu criteriile specificate la art.75 Cod de procedură penală.

5. Avocata Stănilă Elena, indicând temeii de drept prevederile art.427 alin.(1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, a declarat recurs ordinar în numele inculpatului Samoilă Dmitri, solicitând casarea parțială a sentinței și deciziei instanței de apel, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă non privativă de libertate.

În motivarea recursului declarat, autorul acestuia invocă argumente similare celor menționate în apel și descrie în *pct.3. a prezentei decizii*, suplimentar indicând că, ambele instanțe nu au dat apreciere circumstanțelor legate de starea sănătății inculpatului, fiind prezentate acte doveditoare a faptului că este orb de un ochi și necesită tratamente spitalicești.

Totodată, pedeapsa minimă prevăzută de lege este 3 luni închisoare, or, instanțele nu au motivat soluția aplicând o pedeapsă mai mare decât minimul, nefiind luat în considerația că pedeapsa anterioară a fost executată integral, Samoilă Dmitri se caracterizează pozitiv, infracțiunea de care este acuzat și condamnat nu a fost comisă în termen de probă.

6. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art.431 alin.(1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul, care a pledat pentru inadmisibilitatea recursului ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art.424 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art.427 Cod de

procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz, Colegiul penal reține că, recurentul a indicat ca temeiuri pentru declararea recursului ordinar, prevederile art.427 alin.(1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, care prevăd următoarele temeiuri de drept pentru recursul ordinar - hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că temeiurile și motivele invocate de recurent nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor, or, la judecarea apelului declarat, instanța de recurs a constatat că, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă în partea individualizării pedepsei în privința lui Samoilă D. în limitele sancțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(4) Cod penal.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, se atestă că instanța de apel legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului Samoilă Dmitri, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat a ținut cont de prevederile art.art.61, 75 Cod penal, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii.

Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Colegiul penal consideră neîntemeiat argumentul recurentului precum că „*ambele instanțe nu au dat apreciere circumstanțelor legate de starea sănătății inculpatului, fiind prezentate acte doveditoare a faptului că este orb de un ochi și necesită tratamente spitalicești*” în această ordine de idei este de menționat faptul că Samoilă Dmitri prin sentința Judecătoria Cahul, sediul Central din 19.04.2019 a fost condamnat la muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 150 de ore (f.d.39).

Astfel, având în vedere faptul că inculpatul Samoilă Dmitri anterior a fost condamnat pentru aceeași infracțiune și nu a ales calea corijării comițând din nou o infracțiune similară, Colegiul penal consideră corectă și întemeiată concluzia instanțelor

de fond cu privire la neaplicarea art.90 Cod penal, or suspendarea condiționată a executării pedepsei în speța dată nu va asigura atingerea scopului pedepsei penale.

Colegiul penal ține să menționeze faptul că în jurisprudența sa, CtEDO a afirmat că, atunci când o acuzație penală împotriva inculpatului este stabilită printr-o formă prescurtată de examinare judiciară, aceasta duce, în esență, la renunțarea la o serie de drepturi procedurale. Acest lucru nu poate fi o problemă în sine, deoarece nici litera, nici spiritul art.6 din CtEDO nu împiedică o persoană să renunțe la aceste garanții din propria sa voință. (*cauza Scoppola vs Italia nr. 2, 17.09.2009*)

Analizând materialele cauzei, se remarcă faptul că, la examinarea cauzei atât prima instanță cât și instanța de apel au constatat că din probele administrate rezultă că faptele inculpatului sunt stabilite și că sunt suficiente date cu privire la persoana sa pentru a permite stabilirea unei pedepse, Colegiul penal nu identifică încălcarea art.6 CtEDO așa după cum a invocat recurentul, cauza fiind examinată cu respectarea tuturor principiilor.

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei penale.

Însă, pornind de la relevanțele art.art.27, 414 alin.(1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art.427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, Colegiul penal conchide că temeuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale nu se identifică, pe care în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile, le acceptă și le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România din 16.02.2010*, statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de 9 Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61*), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În aceste condiții, Colegiul penal, consideră că n-a fost constatată prezența în speță a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Din considerentele nominalizate, Colegiul penal conchide că temeiurile invocate de recurent nu și-au găsit confirmare, impunându-se dispunerea inadmisibilității recursului

ordinar declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În corespundere cu art.432 alin.(1), (2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Stănilă Elena în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 12 noiembrie 2019, în cauza penală în privința lui *Samoilă Dmitri xxxx*, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 14 mai 2020.

Președinte

Nadejda Toma

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac